

at være den rigtige. Jeg skal derfor ikke opholde mig videre derved. — Jeg har saaledes forelig meddelt Sagens Stilling, meddelt, hvorledes Mindretallene i det væsentlige ere enige med Majoritet, men kun af de forskjellige Grunde, som jeg her har nævnt, ikke have villet deltage i at foreslaa den Beslutning, der er foreslaaet af Udvalgets Majoritet. Jeg anbefaler i Genhold her til Thinget at vedtage det stillede Forflag til en Beslutning.

Justitsministeren: Det kunde maaste tjene til at fremme Forhandlingerne og i det Sels til at klare det foreliggende Spørgsmaal, naar jeg strax tager Ordet. Jeg maa da tillade mig at begynde med at sige, at det forekommer mig, at det Forflag eller den Indstilling, der foreligger fra det ærede Udvalg, er noget besynderlig. Paa den ene Side synes det mig, at maatte kunne paatrænge sig Enhver, at det er meget tvivlsomt, hvad Udvalget egentlig kan have tænkt sig at ville opnaa ved sin Indstilling. Det ærede Udvalg indstiller, at Folkethinget skal opfordre Ministeren til at fremkomme med forskjellige Dplysninger, som det antager, at Ministeren har været og er uwillig til at meddele Udvalget. Jeg skal i den Anledning tillade mig at bemærke, at ganske vist vil jeg lægge særdeles Vægt paa, hvad det høitærede Thing opfordrer mig til; ganske vist skal jeg være særdeles villig til at fremkomme med alle de Dplysninger, som det ærede Thing erklærer, at det ønsker, at jeg skal fremkomme med. Men jeg maa sige til, at jeg har den samme Beredvillighed lige overfor det meget ærede Udvalg, og forsaavidt, der skulde være Spørgsmaal om, at Thingets Opfordring til mig om at fremkomme med Dplysninger skulde have den Betydning, at jeg derved skulde foranlediges til at fremkomme med Noget, som jeg uden en saadan Opfordring ikke troede at kunne eller at buide komme frem med, saa er der en Feiltagelse tilstede. Jeg er særdeles villig til efter enhver Opfordring fra det ærede Udvalgs Side at fremkomme med alle de Aktstykker og Dplysninger, som jeg anser det for rigtigt og forsvaret at fremkomme med, men videre gaar jeg heller ikke, om jeg end modtager nok saa mange Opfordringer af Thinget. Paa den anden Side forekommer det mig, at naar det meget ærede Udvalg har udtalt, at det har gjort denne Indstilling for, som det hejder, at gjøre endnu et Forsøg paa at saae Sagen belyst fuldstændig, maatte man jo derefter antage, at det meget ærede Udvalg virkelig havde gjort forskellige Forsøg, som hidtil vare mislykkede, og det saaledes kun var et alleryderste Forsøg, som Udvalget nu gjør. Men Ingen skal dog kunne negte, at Udvalget i Virkeligheden ikke har gjort nogetsonhelst Forsøg paa at komme til en nærmere Forstaelse med Justitsministeren, efter at Udvalget havde modtaget hans Skrivelse af Ste-

Februar. Det viser sig, jeg tør ikke sige, at min Skrivelse er bleven misforstaaet i Udvalget, men hvad der i alt Fald ligger for paa Prænt, er, at der har været forskellige Forstaelser indenfor Udvalgets Ræds af denne min Skrivelse. Det forekommer mig, at naar saa var, havde det ligget saa overordentlig nær, at man havde spurgt Justitsministeren, hvilken af disse forskellige Forstaelser der var den rigtige. Fremdeles forekommer det mig, at Justitsministerens Skrivelse ogsaa ellers maatte give Anledning til at sætte sig i nærmere Forbindelse med ham, hvad enten det nu skulde ske skriftlig eller mundtlig. Der siges nemlig i Skrivelsen fra Justitsministeren, at saaledes som Spørgsmaalet foreligger, kan han ikke give de begjærede Dplysninger; det laa dog nær at spørge, hvad Meningen dermed var, forsaavidt man i Dieblisset ikke troede at kunne forstaa dem. Men hvad der navnlig vilde være stemmende med det Naturlige og ogsaa efter min Opfattelse stemmende med, hvad Forholdets Beskaffenhed særdeles vilde anbefale, det vilde være at opfordre Justitsministeren til en mundtlig Forhandling med det ærede Udvalg. Jeg negter ikke, at jeg er bleven overrasket ved ikke at modtage en saadan Opfordring; jeg var gaaet ud fra, at man havde været enig med Justitsministeren i, at denne Sag isølge sin særlige Beskaffenhed netop egnede sig til en saadan Meddelelse, en saadan Udveksling, som sfer meget lettere og naturligere mundtlig end skriftlig. Men en yderligere Grund havde der efter min Formening været for det ærede Udvalg til at foranlebige nærmere Udtalelser mellem Udvalget og Justitsministeren, naar Justitsministeren virkelig havde, saaledes som jeg i Dag har hørt af den meget ærede Ordfører for Udvalget, misforstaaet Udvalgets Skrivelse til ham, og naar Ministerne paa en saadan Misforstaaelse havde bygget nogle af de Udtalelser eller maaste netop den Udtalelse, som Udvalget i Særdeleshed synes at være bleven stødt over eller at have fundet mindre heldig. Den ærede Ordfører for Udvalget har jo sagt, at det er en aldeles urigtig Opfattelse af Justitsministeren, naar han udtaler sig, som om Udvalget skulde have yttret, at det vilde sælde en Dom over Politidirektørens Optreden i den omhandlede Sag. Jeg skal lade staa her, hvorvidt det er en aldeles uforanlediget Misforstaaelse fra min Side; jeg skal overlade de ærede Medlemmer at bedømme, om der er en saadan Forskel mellem at „sælde Dom“ og at „bedømme“, som det forekom den meget ærede Ordfører. Det ærede Udvalg har i det andet Stykke af sin Skrivelse til Justitsministeren udtalt, at man isølge Sagens Beskaffenhed ikke tror at kunne unddrage sig en selvstændig Undersøgelse af det foreliggende Andragende, og har derefter begjært sig meddelt forskellige Dekreter og Aktstykker, som kunde sætte det i Stand til at bedømme, om der i Politidirektørens Optreden er noget Urigtigt. Sa, jeg